

tinget, at den Ændring i Epidemilovens Betalingsregler, som blev indført ved den sidste nye Lov i 1915, i Praksis havde vist sig at være ret uheldig. Før Epidemiloven var det Amtsrepartitionsfonden, der maatte betale $\frac{1}{4}$ af Udgifterne ved Kuren, men i 1915, ved denne nye Lov, blev den ene Fjerdedel af Udgifterne lagt over paa vedkommende Patients Forsørgelseskommune. Det har i de Aar, der er forløbet siden da, vist sig, at dette egentlig er en meget besværlig Ordning for Borgerne og en Ordning, som absolut, saa vidt jeg da kan se, ikke kan forsvares af Hensynet til de kommunale Interesser, af Hensyn til Refusionen, thi for Befolkningen betyder det, at man skal udsættes for disse ofte pinlige og ubehagelige Afhøringer og indgaaende Forklaringer for at faa Forsørgelseskommunen oplyst, og det er jo ganske overordentlig mange Tilfælde, det drejer sig om. Nu har jeg desværre glemt at tage de Tal med, som jeg har regnet ud for Frederiksbergs Vedkommende, men jeg har hos mig f. Eks. Tallene fra København for Aaret 1919—20, og det fremgaar heraf, at der i København var 4 616 Forsørgelsessager, hvoraf de 3 254 var nye. Det betyder altsaa, at man har maattet uejlige en meget stor Kreds af Befolkningen for at faa Afhøringer og Oplysninger vedrørende disse Spørgsmaal, alene for at faa fordelt denne Fjerdedel af Udgifterne paa en Maade, som man ansaa for lidt retfærdigere overfor visse Kommuner end den tidligere. Jeg tror nemlig ogsaa, at den Betragtning, der har ledet til en Forandring af Refusionsreglerne, vil vise sig ikke at være helt rigtig — det er vel særlig Købstæderne, der skulde være stærkt interesserede i at opretholde denne Fjerdedel. Der er allerede fra Sogneraadforeningerne og ogsaa fra Amtsraadsforeningen paa Møder tidligere i det forløbne Aar rettet Krav om at faa dette Forhold ændret, og jeg vilde sætte megen Pris paa, om vi nu, da vi har Epidemiloven til Behandling, kunde faa Tid til at undersøge Spørgsmaalet, om der egentlig er nogen Grund til at opretholde den tidligere Regel. Det viser sig nemlig, hvis vi undersøger Forholdene, at Refusionsoverskuddet for København trods disse Masser af Sager kun er 7 000 til 8 000 Kr. om Aaret efter den nye Ordning i Forhold til den tidligere. Det er det Overskud, København faar ved at faa Refusionen forandret fra Amtsrepartitionsfondsreglerne til Forsørgelseskommunereglene. Men samtidig vil Udgifterne ved Administrationen paa Grund

af disse mange Oplysninger og den store Ulejlighed, man gør Befolkningen, komme op paa mindst 17 000—18 000 Kr. Det vil altsaa sige, at København i Virkeligheden har Tab ved denne Ordning, skønt man paa Forhaand maatte antage, at Ordningen var indført netop for at hjælpe de større Købstadkommuner, hvor Epidemihospitalerne var beliggende. Jeg vilde derfor anse det for rimeligt, at man med et rimeligt Hensyntagen til de store Kredse af Befolkningen, der er interesserede i at blive fri for den besværlige Regel, og til de kommunale Foreninger, der allerede har rejst Spørgsmaalet herom, nu, da vi har denne Lov til Behandling, ganske kort undersøgte, om der egentlig var nogen Vanskelighed ved at vende tilbage til den tidligere Ordning. Jeg har derfor tænkt paa at anmode om, at dette Lovforslag maa blive gjort til Genstand for en ganske kort Udvalgsbehandling med det ene Formaal at undersøge dette Spørgsmaal.

Frøkjær: Jeg kan paa mit Partis Vegne ogsaa anbefale dette Lovforslag. Det er jo allerede vedtaget i Folketinget, og jeg mener ogsaa, det er rigtigt og velbegrundet at sætte Taksterne op.

Med Hensyn til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) om Reglerne for at finde Forsørgelseskommunen, vil jeg som gammel Sogneraadformand give det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at det volder en hel Mængde Ulejlighed for Kommunalbestyrelserne og særlig for deres Formænd at finde disse Forsørgelseskommuner. Og da det er saa faa Penge, det drejer sig om, synes jeg for Resten ogsaa, at vi burde fritages for disse Regler.

Gunnar Fog-Petersen: Ved Behandlingen af denne Sag i Folketinget fik den Tilslutning fra alle 4 Partier i Rigsdagen, og det vil den ogsaa faa her i Tinget. Men der blev gjort den Bemærkning i Folketinget, at det forøgede Tilskud fra Statens Side ikke kunde anses for at være tilstrækkelig stort, som Forholdene er, og jeg synes, at denne Kritik er rigtig. Det har ganske sikkert været saaledes, da man vedtog den Lov, i Henhold til hvilken Staten betaler sin Part af, hvad det koster at lægge Patienter vederlagsfrit ind paa disse kommunale Sygehuse, at den Takst, der da blev fastsat pr. Dag, var tilstrækkelig til, at de kommunale Sygehuse ingen Udgift havde deraf; det blev Staten og Forsørgelseskommunen, som paa-